

Oog in oog met Jezus

HET ONGELOFELIJKE LEVENSVERRHAAL
VAN EEN JONGE MOSLIMVROUW DIE
JEZUS HEEFT ONTMOET

O O G *in* O O G
met J E Z U S

S A M A A H A B I B
met B O D I E T H O E N E

 Plateau

Oog in oog met Jezus is een waargebeurd levensverhaal. Niettemin zijn de namen van alle direct betrokkenen, evenals locaties en bepaalde andere details, uit veiligheidsoverwegingen veranderd.

Bijbelteksten zijn geciteerd uit De Nieuwe Bijbelvertaling, © Nederlands Bijbelgenootschap 2004/2007, tenzij anders aangegeven.

Copyright © 2015 Uitgeverij Plateau, Barneveld

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5804 104 3

NUR 707

Vertaling: Ton van Mourik

Omslag: Gearbox/Dan Pitts/IDD

Typografie: Scriptura

Copyright © 2014 by Samaa Habib and Bodie Thoene.

Originally published in English under the title *Face to face with Jesus* by Chosen, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Inhoud

Voorwoord	7
Dankwoord	9
1 De aanslag	11
2 Wonderkind	25
3 Opgroeien als moslim	31
4 Burgeroorlog	42
5 Hongersnood	50
6 Het heilige boek	65
7 Verbijsterende nieuwe inzichten	71
8 Kennismaking met liefde	78
9 Wandelen met Jezus	88
10 Bovennatuurlijke kracht	95
11 De prijs voor het volgen van Jezus	106
12 Bovennatuurlijke bescherming	113
13 Uitspruitend geloofszaad	120
14 Het oude wordt nieuw	135
15 Een onverschrokken geloof	149
16 De bekering van ons gezin	157
17 In de hemel	165
18 Vechten voor mijn leven	175
19 Genezingswonderen	180
20 Bevrijding	198
21 Wonderlijke veranderingen	205
22 Hemelse voorzienigheid	211
23 Handelingen van de gelovigen	215
24 Tot in alle hoeken van de wereld	229
25 Naar Amerika	232
Epiloog: Vier dromen	249

Voor mijn dierbare Heer en verlosser Jezus Christus.

*Voor mijn dierbare vader, moeder,
broers, zussen en andere familieleden.*

Voor de volhardende lijdende kerk.

Voorwoord

Jullie zullen het zwaar te verduren krijgen in de wereld,
maar houd moed: ik heb de wereld overwonnen.

Johannes 16:33

Jezus zei dat gelovigen het moeilijk zouden krijgen in de wereld. Maar ook dat we, als we volharden, zullen overwinnen. Door de eeuwen heen heeft het wereldwijde lichaam van Christus vervolging en andere beproevingen doorstaan. Voor veel gelovigen, vooral in het Westen, is vervolging een onbekende ervaring. Bij hen beperkt het zich tot stekelige opmerkingen op het werk of via sociale media. Maar voor vele andere gelovigen, van Indonesië tot Afrika, in Noord-Korea en in het hele Midden-Oosten, is vervolging dagelijkse realiteit. Zij lijden op talloze manieren, van sociaal en economisch isolement tot foltering, verkrachting, gevangen- en martelaarschap, om hun geloof in Jezus Christus.

Ik vind het een voorrecht om Samaa te kennen. Haar geloof in Jezus Christus heeft me bemoedigd. Zij is iemand die door het vuur van vervolging is gegaan, er bijna zelfs het leven door verloor, maar er sterker uitgekomen is met nog meer hartstocht voor Jezus. Haar hele leven getuigt van uithoudingsvermogen en volharding. Door de vele hevige beproevingen die ze heeft doorstaan, kan zij haar stem, samen met die van anderen, met recht aan het gebed van Paulus paren:

Ik wil Christus kennen en de kracht van zijn opstanding ervaren,
ik wil delen in zijn lijden en aan hem gelijk worden in zijn dood,
in de hoop misschien ook zelf uit de dood op te staan.

Filippenzen 3:10-11

Haar levensverhaal is zo dynamisch, dat het rechtstreeks uit de Handelingen van de Apostelen had kunnen komen. Lees het alsjeblieft helemaal. Ik ben ervan overtuigd dat het je een intenser gebedsleven zal bezorgen. Niet alleen om je eigen relatie met de Heer te verdiepen, maar ook om je, door gebed voor de wereldwijd vervolgte kerk, daadwerkelijk te vereenzelvigen met 'hen die gevangen zijn alsof u met hen in de gevangenis zat, en... hen die mishandeld worden als... mensen die zelf ook een lichaam hebben' (Hebreeën 13:3, Willibrordvertaling).

Naarmate de kerk dichter bij de wederkomst van de Heer komt, zullen steeds meer gelovigen vervolgd worden. Het is belangrijk dat zij leren begrijpen wat het inhoudt om een volhardende, triomfantelijke kerk te zijn. Ik hoop dat het levensverhaal van Samaa je tot meer volharding aanzet en je nog meer verbindt met het hart van Jezus en de wereldwijd vervolgte kerk.

Mike Bickle

directeur van het International House of Prayer

Dankwoord

Ik ben mijn hemelse Vader dankbaar voor zijn onwankelbare liefde, de Heer Jezus voor zijn verbazingwekkende genade en de heilige Geest voor zijn gezelschap en leiding in mijn leven – en bij de totstandkoming van dit boek!

Jemimah Wright, die me aanzette tot het schrijfproces en me hielp bij de eerste versie van het manuscript, bedank ik uit de grond van mijn hart. Wat dien jij de Heer toch ‘opmerkelijk’!

Bodie en Brock Thoene, jullie die de Heer zo uitgesproken zonder eigen belang dienen, het was echt God die ons met elkaar in contact bracht. Dankzij jullie vakmanschap en creativiteit is dit zo’n geweldig boek geworden. Zonder jullie was dat niet gebeurd. Ik ben er zo dankbaar voor. Jullie zijn een echte zegen.

Ramona Tucker, jouw vaardige hand, vriendelijkheid en professionaliteit hebben zoveel aan het manuscript bijgedragen. Dank je wel.

Jane Campbell, een vrouw uit één stuk met ontzag voor de Heer, Carra Carr, die hielp bij het bedenken van de titel, het ontwerp en de marketing, en het hele team van uitgeverij Chosen Books: bedankt dat jullie er zo in geloofden en me hebben aangemoedigd.

Jono Hall, jij bent een vredestichter. Bovendien snellen jouw wijsheid en inzicht je vooruit! Dank je.

Ik bedank alle voorgangers, zendelingen en geestelijk leiders die me door de jaren heen met de liefde van God hebben geleid, met inbegrip van mijn eigen oorspronkelijke voorgangers in het Midden-Oosten, Paul Eshleman, Mike Bickle, Bill Johnson, Mark Anderson, John Dawson en ieder ander uit de wereldwijde gebeds- en zendingsbeweging. Ik weet me door jullie gedragen.

Als laatste bedank ik iedereen die tijdens het schrijven voor me heeft gebeden.

Samaa Habib

1

De aanslag

Zij hebben hem dankzij het bloed van het lam en dankzij hun getuigenis overwonnen. Zij waren niet aan het leven gehecht en hebben hun dood aanvaard.

Openbaring 12:11

Niets in mij dacht aan de dood toen ik, op die zonnige herfstochtend in de hoofdstad van mijn vaderland in het Midden-Oosten, wakker werd. Terroristen en explosieven die je wereld aan flarden konden scheuren, stonden net zo ver bij me vandaan als het Oosten van het Westen.

Ik was negentien en bruipte van de levenslust, het plezier en de gebruikelijke toekomstdromen van een jonge vrouw.

Het ochtendlicht dat door mijn slaapkamerraam viel, drong door mijn oogleden. Ik deed mijn ogen open en bleef rustig liggen. Ik luisterde naar de vertrouwde geluiden in ons appartement, op de tweede verdieping van een flatgebouw. Naar de vogels, net buiten mijn raam. Ik was blij dat het zondag was, mijn lievelingsdag. Ik hoorde de vrolijke lach van mijn vader door de keuken schallen. Omdat mijn moeder drie dagen naar mijn oma was, zorgden mijn zussen voor het ontbijt.

‘Samaa,’ riep een van hen. ‘Ben je al wakker?’

‘Bijna.’

Ik ging rechtop zitten.

‘Goedemorgen, Heer,’ fluisterde ik. ‘Dank u voor deze prachtige herfstdag. Elke seconde ervan is voor u.’

Alsof hij mijn ontspannen gesprek met Jezus wilde onderbre-

ken, slingerde via de luidspreker aan de minaret van de plaatselijke moskee de muezzin de indringende oproep tot gebed de lucht in. Het sommeerde alle plichtsgetrouwe moslims uit onze wijk tot gebed.

Mijn vader was advocaat, een gerespecteerd hoogleraar filosofie aan de universiteit en bovendien een moellah, een religieus leider en leraar. Terwijl ik me aankleedde, hoorde ik hem naar zijn eigen kamer gaan voor de rituele gebeden tot Allah. Ik wist dat hij zijn schaamte over enkele gezinsleden, die zich van de islam tot Jezus Christus hadden bekeerd, probeerde te negeren.

Mijn vader wist dat ik vandaag naar de kerk zou gaan. Zes van zijn tien kinderen, evenals mijn moeder, hadden inmiddels Jezus Christus aangenomen. Mijn moeder was hoogopgeleid, sprak drie verschillende talen en was docente geweest voordat ze alles had opgegeven om met mijn vader te trouwen en de respectabele moeder van tien kinderen te worden. Ikzelf was de jongste dochter.

Onze bekering tot Jezus Christus viel mijn vader zwaar.

Terwijl ik zijn islamitische gebeden door mijn kamerdeur heen hoorde, bad ik zacht voor hem: ‘Heer, wilt u de sluier van geestelijke verblinding bij mijn vader wegnemen, zodat ook hij de vreugde van echte verlossing door uw Zoon Jezus Christus zal ervaren? Openbaar hem dat Jezus niet alleen een profeet is, maar ook de Zoon van de levende God.’

Ik koos schoenen met hoge hakken en een nieuwe lange jurk met groene en grijze accenten, die ik van een vriendin had gekregen. Ik borstelde mijn lange bruine haar om er piekfijn uit te zien voor de Heer. En ik wilde niet te laat komen.

Ik knuffelde mijn broers en zussen goedemorgen en gaf hen een kus. ‘Ik moet vroeg in de kerk zijn.’

‘Maar ook ontbijten,’ stelde mijn zus en gaf me een kop thee.

Ik dronk het vlug op en griste een granaatappel van de fruitschaal. ‘Geen tijd voor meer. Ik zing in het koor en wil Adila nog even zien vóór de repetitie.’

Mijn vader kwam de keuken in. ‘Doe je zus dan de groeten. En neem haar weer mee naar huis. Waarom zou ze in een kerk blijven als ze een gewoon huis met een vader en een moeder heeft?’

‘Ik zal het zeggen, papa. Maar u weet dat het bij haar opleiding hoort.’

Adila was maar een jaar ouder dan ik. Lang en knap als ze was, was ze teruggekeerd van een bijbelschool in Europa en verbleef nu in onze kerk voor aanvullende praktijktraining. De thuisbasis van onze christelijke gemeente was trouwens geen traditioneel kerkgebouw. Het was een drie verdiepingen tellend pand waar we erediensten, bijbelstudies en bidstonden hielden en vanwaaruit we allerlei activiteiten ontplooiden.

‘Zeg dat ik van haar hou. En dat doe ik ook van jou, liefje,’ zei papa.

Ik wierp hem een handkus toe en rende de deur uit.

‘Wees voorzichtig, lieverd,’ riep hij me achterna.

Had mijn vader op dat moment een voorgevoel van het komende drama? Nog maar twee dagen geleden had de Amerikaanse ambassade alle personeel geëvacueerd vanwege een ‘substantiële terroristische dreiging’. Ook bepaalde buitenlanders die in de stad woonden, waren gewaarschuwd voor het gevaar van islamitische extremisten. De goede herders die onze kerk hadden gesticht, hadden er moedig voor gekozen om bij hun kudde te blijven.

Ik voelde me niet persoonlijk bedreigd. Wel was mijn kerk lastiggevallen door regeringsfunctionarissen. Het Comité voor Religieuze Aangelegenheden dreigde de vergunning van de kerk in te trekken omdat we in de hoofdstad evangeliseerden. Het afgelopen jaar had de politie drie kerkdiensten verstoord en mensen gearresteerd, literatuur in beslag genomen en straffen uitgedeeld voor ‘illegale zendingsactiviteiten’.

Maar niemand van de gemeente was bang. De vrede en vreugde van Jezus die alle verstand te boven gaat, vulden ons

hart en hoofd. We waren overtuigd van de belofte dat de Heer ons nooit zou verlaten. Terwijl mijn vader en moeder misschien wel bezorgd waren om ons, hun kinderen, was ik niet bang. Als God voor ons was, wie zou er dan tegen ons zijn?

Ik haastte me door de voordeur de gang op, de trappen af en vervolgens naar buiten. Daar wendde ik mijn gezicht naar de zon. ‘Heer, laat mijn vader zien hoeveel u van hem en ons, uw kinderen, houdt. Laat papa dezelfde vreugde over verlossing ervaren als wij.’

Terwijl ik met mijn hakken over de stoep klakte, was het net alsof Jezus naast me liep. Er hing een geur van versgebakken brood en herfstbladeren in de lucht.

Mijn eiland van hoop

Na enkele woonblokken kwam ik bij het gebouw met zalen, slaapvertrekken en kantoren dat onze kerk huurde. Dit was mijn geestelijke thuishaven, mijn eiland van hoop in een zee van geestelijke duisternis.

Mijn land was voor 98% islamitisch. En hoewel het naar democratie streefde, was vrijheid van godsdienst meer een concept dan realiteit. We hadden nog maar kortgeleden een wrede burgeroorlog doorstaan die was ontaard in een godsdienstoorlog tussen de twee hoofdstromingen binnen de islam. Deze splitsing tussen Sjiïeten en Soennieten kwam voort uit het dispuut na de dood van de profeet Mohammed over zijn opvolging. Het Arabische woord ‘Sunni’ stamt van een woord dat ‘iemand die de tradities van de profeet volgt’ betekent. De Soennieten geloofden dat hun leider gekozen moest worden uit mensen die capabel voor de taak waren. Dus werd Abu Bakr, adviseur van de profeet Mohammed, de eerste kalief van de islamitische staat. Het Arabische woord ‘Shia’ betekent ‘een groep of loyale gemeenschap van

mensen'. De Sjiiten geloofden dat het leiderschap rechtstreeks overgegaan had moeten zijn op Mohammeds neef en schoonzoon Ali (met andere woorden, binnen Mohammeds familie). De twee groepen hadden elkaar jarenlang naar het leven gestaan, met als resultaat 100.000 doden en een veelvoud daarvan aan verminkten. De burgeroorlog had een vrijheidsstrijd moeten zijn, maar het enige wat de sjiitische en soennietische moslims met elkaar verbond, was de haat tegen joden en christenen. Mensen die als christen waren 'geboren' werden getolereerd. Maar moslims die zich tot Jezus Christus bekeerden en zich van de Koran tot de Bijbel wendden, werden door radicale moslims als verrader en afvallige beschouwd, een gruwelijke dood waardig.

Ik betrad het terrein en slaakte een zucht van verlichting. Hier voelde ik me altijd veilig door de tegenwoordigheid van de Heer.

Enmaal bij de slaapkamer van mijn zus, zag ik tot mijn verbazing dat ze nog in bed lag. Haar ogen stonden koortsig.

'Ben je ziek, Adila?' Ik liet me naast haar zakken en legde een hand op haar voorhoofd. Ze gloeide.

Ze knipperde met haar ogen en antwoordde zwakjes: 'Ik heb een vreselijke nacht gehad.'

'Wat is er dan?'

Alle kleur was uit haar prachtige olijfkleurige huid weggetrokken. Ik legde mijn handen op haar hoofd en bad om beterschap. Daarna gaf ik haar de meegenomen granaatappel.

'Zeg vader en moeder niet dat ik ziek ben,' fluisterde ze. 'Anders maken ze zich zorgen.'

'Prima, schat. Maar wat vervelend. Probeer wat te slapen. Zelf moet ik met het koor repeteren. Na de dienst breng ik je wat thee. Ondertussen blijf ik voor je bidden. Dat zal ik ook aan het koor vragen.'

Mijn zus knikte en ging met gesloten ogen achterover liggen. 'Dank je. Ja, blijf alsjeblieft bidden.'

Sneller dan de dwarrelende herfstbladeren haastte ik me over

het binnenplein naar het gebouw ernaast. Ik stormde de oefenruimte in de kelder binnen, griste mijn koorjurk van een rek en trok hem aan.

‘Nee maar, je bent op tijd, Samaa!’ riep Wafa. De naam¹ van deze vrolijke, iets oudere jongen betekent ‘Trouw’. Hij was een goede vriend van me. Hij had met Adila op dezelfde bijbelschool gezeten. Omdat hij enig kind was, beschouwden we hem een beetje als een kleinere broer.

In dit prettige gezelschap streek ik opgewekt het paarse kruis voor op de witte koorjurk glad. Ik schoot in de lach toen er zich, terwijl ik andere vriendinnen en familieleden met de traditionele drie kussen begroette, weer nieuwe kreukels aftekenden.

Mijn zus Iman, die nog later arriveerde dan ik, kwam midden in het koor naast me staan. Ze was net op tijd voor de opwarmoefeningen. Tegelijk vroeg ik het koor om voor Adila te bidden. Zei de Heer immers niet dat hij geeft wat wij vragen, waar er twee of drie in zijn naam samen zijn?

Even later verlieten we de kelder en namen de smalle trap naar de kerkzaal op de derde verdieping. De stoelen voor het koor bevonden zich pal onder het grote houten kruis aan de muur, iets verder dan de houten banken waarop bijna vijfhonderd mensen zaten.

Een indringende boodschap

Omdat onze vaste voorganger op reis was, zou een assistent preken. Het leiden van zang en aanbidding kwam voor rekening van mijn goede vriend Johnny de Zendeling, wiens echte naam ‘God is genadig’ betekent.

¹ Net als in bijbelse tijden is de betekenis van namen binnen mijn cultuur ontzettend belangrijk. Daarom verduidelijk ik ze in dit boek vaak.